

Arrest

nr. 69 524 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2011 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 12 mei 2008 toe in België.

1.2. Verzoekster werd op 25 augustus 2011 in Herentals aangetroffen zonder geldige verblijfsdocumenten. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.3. Verzoekster diende op 15 september 2011 een asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 september 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Sögel, Emsland (Duitsland) de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en Roma van origine te zijn. U zou in Duitsland zijn geboren nadat uw ouders Kosovo waren ontvlucht omwille van redenen die u onbekend zijn. In 2006-2007 zou jullie asielaanvraag in Duitsland zijn geweigerd en zou u samen met uw vader R.(...) T.(...)(O.V. 6255581), uw moeder S.(...) T.(...) (O.V. 6255581), uw broer J.(...) T.(...) (O.V. 6255578) en uw zussen E.(...) en R.(...) T.(...) naar Kosovo zijn gerepatrieerd. Daar zouden jullie twee à drie maanden op straat hebben geleefd. Jullie zouden er op een nacht door vier à vijf gemaskerde Albanezen zijn aangevallen en uw moeder zou door hen apart zijn meegenomen en zijn verkracht. Deze aanval zou twee à drie uur hebben geduurd en de agressoren zouden uw twee zussen nadien hebben meegenomen. U zou hen niet meer hebben gehoord of gezien en vermoedt dat ze vermoord zijn. Enkele dagen daarna zou een smokkelaar jullie hebben aangesproken en u samen met uw ouders en uw broer J.(...) naar België hebben gebracht. U zou op 12 mei 2008 zijn vertrokken. Uw ouders en uw broer J.(...) dienden een asielaanvraag in op 13 mei 2008 en deze werd op 16 februari 2009 verworpen. Op diezelfde dag nog werd een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/02/1980 ingediend, die ongegrond werd verklaard op 12 januari 2011. Op 2 februari 2011 werd een tweede aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter ingediend, die onontvankelijk werd verklaard op 9 maart 2011. Op 19 mei 2011 werd een derde aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter ingediend en deze werd op 1 juni 2011 onontvankelijk verklaard. Op 16 juni 2011 ontvingen jullie een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 25 augustus 2011 werden jullie echter in Herentals aangetroffen zonder geldige verblijfsdocumenten. U diende uw asielaanvraag in op 15 september 2011.

U legde geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over uw terugkeer naar Kosovo in 2006-2007 en over uw verblijf daar tal van elementen bevatten die tegenstrijdig zijn met de verklaringen die uw ouders en uw broer J.(...) T.(...) hebben afgelegd op het Commissariaat-generaal. Zo verklaart u dat u samen met uw twee zussen, uw ouders en uw broer op één vliegtuig van Duitsland naar Kosovo bent teruggekeerd (gehoorverslag CGVS, p. 5). Uit de verklaringen van uw vader en J.(...) blijkt echter dat u samen met uw moeder, J.(...) en E.(...) werd gerepatrieerd en dat uw vader pas de dag nadien samen met uw zus R.(...) werd gerepatrieerd (gehoorverslag CGVS R.(...) T.(...), p. 1 en J.(...) T.(...), p. 2). Verder blijkt uit hun verklaringen dat jullie eerst gerepatrieerd werden naar Belgrado en dat jullie van daaruit de trein hebben genomen naar Kosovo (gehoorverslag CGVS R.(...) T.(...), p. 3-4 en gehoorverslag CGVS J.(...) T.(...), p. 2), terwijl u verklaart geen andere transportmiddelen dan het vliegtuig te hebben genomen en rechtstreeks in Kosovo te zijn aangekomen (gehoorverslag CGVS, p. 8). Verder verklaart u dat jullie geen vrienden of familie meer hebben in Kosovo en dat jullie er tijdens jullie volledige verblijf op straat hebben geleefd (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 8). Uw vader en J.(...) verklaren dan weer dat jullie bij M.(...) H.(...), een vriend van uw vader in Pec, hebben verbleven en bij H.(...) B.(...), de schoonvader van zijn zus in Djakovica (gehoorverslag CGVS R.(...) T.(...), p. 1, 4, 7 en 9 en J.(...) T.(...), p. 1 en 5). Dit staat bovendien in scherp contrast met uw verklaring dat jullie altijd op dezelfde plaats zouden hebben geleefd (gehoorverslag CGVS, p. 5). Ook in verband met het incident waarbij jullie door Albanezen werden aangevallen, stemmen jullie verklaringen helemaal niet overeen. Zo verklaren uw vader en J.(...) dat twee van de agressoren uw hen hebben meegenomen naar een verlaten woning en dat jullie elkaar nadien zouden hebben teruggevonden aan een bushalte (gehoorverslag CGVS R.(...) T.(...), p. 8 en J.(...) T.(...), p. 5), terwijl u expliciet verklaart dat enkel uw moeder apart werd meegenomen en dat de rest van het gezin die nacht samen is gebleven (gehoorverslag CGVS, p. 7). Bovendien beweert u dat jullie drie agenten hadden geroepen die op het moment van de aanval toevallig passeerden en dat die jullie ook hebben geslagen (gehoorverslag CGVS, p. 6). In de verklaringen van uw ouders wordt hier echter geen woord over gerept en blijkt dat er bij niemand klacht werd ingediend (gehoorverslag CGVS R.(...) T.(...), p. 7-8 en J.(...)

T.(...), p. 5). Ten slotte verklaart u dat uw broer Jeton de verdwijning van uw zussen heeft gemeld bij de politie, maar dat die niets heeft ondernomen (gehoorverslag CGVS, p. 9). Uw broer verklaart echter zelf, net zoals uw vader, dat de verdwijningen nergens gemeld zijn geweest (gehoorverslag CGVS R.(...) T.(...), p. 9 en J.(...) T.(...), p. 5 en 6). Ook in de verklaringen van uw vader en uw broer J.(...) bleken heel wat tegenstrijdigheden over jullie repatriatie naar Kosovo (zie gehoorverslag CGVS R.(...) en J.(...) T.(...) en weigeringsbeslissingen R.(...), S.(...) en J.(...) T.(...) d.d. 15/12/2008).

Bovendien is het eerder ongeloofwaardig dat u zich meer herinnert in welke Kosovaarse stad u heeft verbleven aangezien u zegt twee à drie maanden op dezelfde plaats te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 5). Ook het feit dat jullie twee à drie uren aan een stuk zouden zijn geslagen op een openbare plaats en dat daar geen enkele getuige zou van zijn, is hoogst onwaarschijnlijk (gehoorverslag CGVS, p. 6-7).

Gelet op bovenstaande tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden en het feit dat u geen enkel document kan voorleggen dat bewijst dat u recentelijk in Kosovo heeft verbleven, kan er weinig geloof worden gehecht aan uw beweerde terugkeer naar Kosovo en bijgevolg ook niet aan uw beweerde problemen ginder, noch aan uw rechtstreekse komst van Kosovo naar België. Ook uw werkelijke verblijfssituatie vóór uw komst naar België kan niet worden vastgesteld. Derhalve kan ook niet worden vastgesteld dat u daadwerkelijk het slachtoffer was/kan zijn van hetzij een vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingconventie hetzij ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster vraagt de schorsing en nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van artikel 10 van het EG-Verdrag van 25 maart 1957 alsmede de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster herhaalt een gedeelte van de motivering van de bestreden beslissing en benadrukt dat zij terecht vreest voor haar veiligheid omdat zij Roma is en met haar gezin vaak wordt blootgesteld aan discriminaties in Kosovo. Volgens verzoekster veranderen de nieuwe wetten niets aan de bestaande toestand en worden minderheidsgroepen nog steeds gediscrimineerd en mishandeld. Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden merkt verzoekster op dat tegenstrijdigheden zich steeds kunnen voordoen, maar de verhalen in grote lijnen gelijklopend zijn. Tenslotte wijst verzoekster op het zorgvuldigheidsbeginsel en herhaalt zij dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst en de commissaris-generaal daarmee geen rekening houdt.

3.2. Voor zover verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 10 van het EG-Verdrag van 25 maart 1957 aanvoert, is het middel niet ontvankelijk. Verzoekster werkt dit in haar middel immers geenszins uit, noch toont zij aan op welke wijze deze verdragsartikelen zouden kunnen geschonden zijn. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of

dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. De Raad stelt vast dat verzoekster verklaarde op 12 mei 2008 in België te zijn toegekomen (stuk 9, Verklaring DVZ, punt 35. Reisroute) en dat zij slechts op 15 september 2011 een asielaanvraag indiende. Dergelijk gedrag relativeert in ernstige mate verzoeksters behoefte aan bescherming.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. In de bestreden beslissing werd vastgesteld dat de verklaringen van verzoekster en deze van haar vader en haar broer ernstige tegenstrijdigheden vertonen met betrekking tot de wijze waarop ze in 2006-2007 vanuit Duitsland naar Servië werden gerepatriëerd en met betrekking tot de plaats waar zij hebben verbleven en de wijze waarop ze werden opgevangen. Ook over de vervolgingsfeiten zelf, met name een aanval door gemaskerde Albanezen, lopen de verklaringen van verzoekster en deze van haar gezinsleden erg uiteen. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de terugkeer van verzoekster naar Kosovo en haar verblijf aldaar, kan ook niet worden vastgesteld dat verzoekster daadwerkelijk het slachtoffer was van hetzij een vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

3.6. Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden werpt verzoekster simpelweg op dat tegenstrijdigheden zich steeds kunnen voordoen, maar dat de verhalen in grote lijnen gelijklopend zijn. Verzoekster maakt deze bewering echter niet concreet door aan te duiden op welke punten de verhalen gelijklopend zijn. Uit een eenvoudige lezing van het gehoorverslag van verzoekster (stuk 3, gehoorverslag CGVS verzoekster 28/09/2011), dit van haar vader (stuk 4, gehoorverslag CGVS R.T. 03/11/2008) en dit van haar broer (stuk 5, gehoorverslag CGVS F.T., 04/11/2008), blijkt dat hun verklaringen op bijna alle punten tegenstrijdig zijn. Bijgevolg is verzoeksters kritiek niet van aard de beslissing van de commissaris-generaal te vitiëren.

3.7. De algemene bewering dat Roma worden blootgesteld aan discriminaties in Kosovo volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoekster levert allerm minst het bewijs dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst en toont evenmin aan dat met bepaalde relevante gegevens geen rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN